

FOLK OG LAND

Nr. 35 — 9. ARGANG

LØRDAG 5. NOVEMBER 1960

LØSSALG 65 ØRE

Fru Asa Steenstøter
Mjødalen 21 B

Krigsforbrytelsen som ingen filmer

Utdrivelsen av 18 millioner tyskere fra østområdene under redselsfulle former og milliondrap

Som et lite nytt supplement til «Sannheten om hakekorset» bringer vi nedenfor et avsnitt av den lille bok «Hämndens Ar» av A. H-G, som er kommet på Svea Förlag og som også selges gjennom Folk og Lands Boktjeneste:

Helt siden påstanden om 6 millioner ihjelgassede jøder våget seg frem i spøkelses-skumringen omkring den i

Nürnberg av den såkalte krigsforbryterdomstolen oppførte juridiske teaterforestillinger, har tyskhatets propagandister så flittig benyttet seg av denne monumentale forstørrelse av hendelser, hvorom nærmere beskjed med hensikt synes å bli undratt verdenspublikumet, at omhandlede beskyldning som et gitt faktum har preget seg

inn i den almene bevissthet og der trengt tilside enhver forestilling om at krigsforbrytelser også ble begått på alliert side.

Vi skal ikke her nærmere belyse den til urimelighet stegne upålitelighet av tallet 6 millioner, for, selv om det godtas, vil det ikke kunne hindre at ved en avveining mellom allierte og tyske krigsforbrytelser vil de førstnevnte vise seg å være uten sammenligning de største. Vi skal dog ikke her befatte oss med mere enn én av de alliertes krigsforbrytelser: den under uhyggelige former igangsatte utdrivning av omkring 18 millioner østtyskere, hvorav 2,1 million møtte sin mere eller mindre uhyggelige død under utdrivningen. Det kvantum brutalitet denne krigsforbrytelse inneholder, er så uhørt at historien ikke har noe kvalitativt eller tallmessig likeverdig å sammenligne med. Svenska Dagbladet betegner i en lederartikkel 20. februar 1952 denne utdrivning som «ett av de mørkaste bladen i Europas senere historie», og legger til at «detta företag oppfyller i hög grad F.N.s generalforsamlings definition på «folkemord» i resolutionen av den 11. desember 1946.» Og — tillater vi oss å tilføye — utgjør en ikke ueffen illustrasjon til den diabolske, men heldigvis strandede Morgenthauplan, hvis mål det var å bringe folkemengden i Tyskland ned med 20 millioner mennesker. **Forts. side 2**

CHRISTIAN BEKKER:

Almanakken og 9. april

Skal mennesket leve, må noe drepes. Denne brutalitet må vi finne oss i. Men hvorledes forholder det seg med løgnen? Er den nødvendig? Må vi finne oss i den?

Løgn er en fremstilling som fremstilleren mot bedre vitende utgir for å stemme med virkeligheten.

Ifølge lov av 9. oktober 1905 § 53 har Universitetet i Oslo enerett til å utgi almanakken i Norge og dermed dels direkte, dels indirekte ansvar for hva den inneholder.

I overensstemmelse hermed tilskrev jeg for omtrent elleve år siden, eller nøyaktig den 18. oktober 1949, universitetets rektor således:

«I den av det norske universitet utgitte almanakk står det under 9. april 1946: «Tyskerne anfaller Norge 1940», og under 9. april 1947: «Tyskerne anfaller Norge i 1940». I den av universitetet i Oslo utgitte almanakk står det under 9. april 1948: «Tysk overfall på Norge 1940», og under 9. april 1949: «Tysk overfall på Norge 1940.»

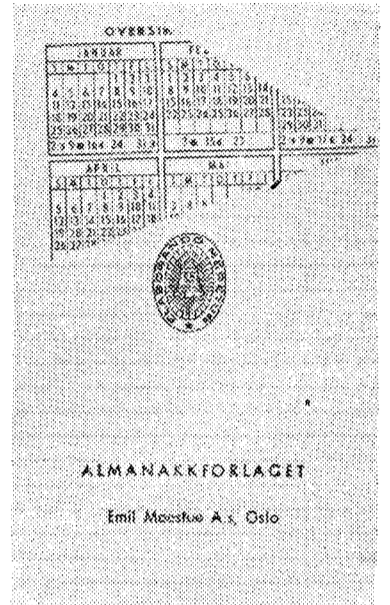
Stemmer disse anførsler med sannheten?

Hvorfor står de der?

Hvor mange fremtidige årganger skal inneholde noe lignende?»

Det svar jeg fikk er datert «Blindern, den 22. oktober 1949 og lyder slik:

«Deres brev av 18/10 d. å. til universitetet er av sekretariatet oversendt Almanakk-komiteen til besvarelse.

Det har ikke vært noen dissens i Almanakk-komiteen om at den 9. april 1940 bør betegnes som historisk minnedag, og heller ikke dissens om betegnelsen «Tysk overfall på Norge 1940». Vi tror at denne oppfatning deles av det store flertall av folket, og støtter dette på det faktum at det til denne tid ikke er innløpet dissenterende uttalelser fra leserne av almanakken. Almanakken redigeres på ny for hver utgave, og Almanakk-komiteen er takknemlig for eventuelle forslag til forandringer, enten det gjelder de historiske minnedage eller andre ting.

Ærbødigst

Svein Rosseland

formann i Almanakkkomiteen.»

Forts. side 6

Hjertelig møte ved det senere Jernteppe mellom Eisenhowers og Stalins krigsmenn i 1945.

Er det rart at verden er syk?

At verden er syk, det er vel de fleste klar over, den er febersyk. Men hvorfor er den det?

Svaret finner vi i en notis i avisene nylig. Jeg leste den med forferdelse. Der pekes det på at nesten alle de ledende statsmenn lider av en eller annen farlig, for ikke å si dødelig sykdom. Eden, Eisenhower, Krustsjov, Nasser, jeg husker ikke alle. Etter det får en si at verden er syk fordi den styres av syke menn.

Enhver vet, at de som bærer på en farlig sykdom, er ikke mennesker helt ut, de er mer eller mindre defekte, og deres handlinger preges ofte av de plager de lider under. Dette er vel årsaken til Eisenhowers stahet og til at Krustsjov slår i bordet med skoen sin. Det neste blir nok at delegatene ryker i tottene på hverandre og slåss med bare nevene. Det skulle i tilfelle ikke undre meg det minste.

For meg ser det ut som om FN har utviklet seg til det rene galehus, eller til en polsk riksdag, som er et populært uttrykk for hemningsløst sinne i en politisk forsamling.

Enn om en var kommet dit hen at det måtte vises legeattest for de menn, eventuelt kvinner, som stiller seg til politiske valg. Dette måtte selvfølgelig gjennomføres over hele verden, også i Norge. Det forekommer meg at det er den viktigste oppgave FN kan ha i dag å foreslå og fremme et lovbud i den retningen. Kanskje kunne gjennomføringen av dette resultere i en frisk verden. Jeg tror det.

Olga Bjoner.

Løgner om 9. april

Scharffenberg har et nytt oppgjør med den evindelige John Midgaard i Morgenbladet i en anmeldelse av Midgaards nye bok «9. april 1940. Dagen og forspillet». Scharffenberg plukker nokså nådeløst fra hverandre alle historikerens løsaktige uttalelser, men slår ellers fast at han hos Midgaard nå kan spore en viss omvurdering «som kanskje især skyldes orlogskaptein E. A. Steens strengt saklige fremstilling i «Norges Sjøkrig 1940—1945.» Etter å ha påpekt alle Midgaards fortsatte uefterretteligheter konkluderer dr. Scharffenberg således: «Dr. Midgaards fremstilling er stort sett klar og riktig, den vil motvirke den gjengse forestilling om Tysklands eneskyld for 9. april.» Slik kan det også sies!

Men hva sier så «histori-

Krigsforbrytelsen -

(Forts. fra s. 1).

Hvis man mener å ha ner- ver nok til, om så bare i skrift, å være vitne til det som skjedde under disse ut- drivninger, bør man lese E. J. Reichenbergers «Europa in Trümmern», samt professor Austin Apps i 1946 fremlagte protest mot de bestialiteter som ble begått mot tusenvis av tyske kvinner som ikke hadde klart å komme und- av en bestialisert soldatflokk, hovedsakelig østfrontsolda- ter.

For å forsøke å gi en fore- stilling om den umenneske- lighet hvormed disse utdri- vninger ble satt iverk, skal vi fra Reichenbergers bok gjen- gi en skildring av de scener som møtte en fra sitt hjem- land utflyttet schlesier un- der et besøk han gjorde der eftersommeren 1945. Vi vel- ger denne skildring ikke på grunn av den forferdelige brutalitet den blotter, men snarere fordi den er relativt fri for alle uhyggelige de- taljer. Nevnte øyenvitne be- retter:

«På min vei til Schlesien traff jeg på veiene gjennom Bayern, Thüringen og Sach- sen sammen med store skar- rer schlesiere som dro øst- over fordi de ville vende hjem etter at krigen var slutt. I trakten omkring Dresden møtte de skarer som veltet frem østover først en- kelte mindre, så større og større endeløse kolonner som beveget seg i vestlig retning, bort fra Schlesien. Mens de skarer som dro mot Schlesi- en ennu ferdedes langs veie- ne med fullpakkede laste- vogner, opplivet av håpet om snart å kunne oppta sin bes- kjeftigelse i hjemlandet, kom det fra Schlesien et elendig tog av utdrevne. For- tvilede, halvt ihjelsultede mennesker slepte seg frem langs veiene. På håndkjer- rer og barnevogner dro de eller skjov foran seg elendige bylter. Jeg så et kjøretøy uten hester. Seks barn var spent for den og en frukt- sommelig kvinne skjov på. Jeg så 70-åringere som sne- get seg frem med håndkjer- rer og kvinner som med tau rundt brystet slepte på tunge vogner. Jeg så ærverdige ka- tolske prester fulgt av me- nighetslemmene, også de dro vogner eller skjov kjerrer foran seg. Og hele tiden ropte disse håpløse til dem som dro mot Schlesien: «Vend om! Det er menings- løst å fortsette! Dere kom- mer ikke over Neisse! Polak- kene tar fra dere alt, de kommer til å utplyndre dere

keren» Sverre Løberg, som vil korrigere de tyske skole- bøker?

slik som de gjorde med oss og drive dere ut av Schlesi- en. Vend tilbake dit dere kommer fra!» Overalt opp- stod det rådvillhet og forvir- ring. Mange ville ikke tro på det de hørte og reiste videre, andre kjørte sine vogner inn på sideveier og ventet, mens andre igjen snudde.

Jeg nærmet meg Görlitz, den store byen ved Neisse. Mennesker i tusenvis klum- pet seg her sammen på vei- ene. Et ubeskrivelig bilde av elendighet. På trær og tele- fonstolper var det oppslag: «Görlitz står foran hungers- nød. Trass i sperreanordnin- ger øker befolkningstallet katastrofalt —. Alle forsøk på å løse flyktningspro- blemet har strandet. Oppsøk straks et annet sted hvor det ikke er nød! Tar dere ikke hensyn til denne advarsel, så utsetter dere dere for å sulte ihjel.

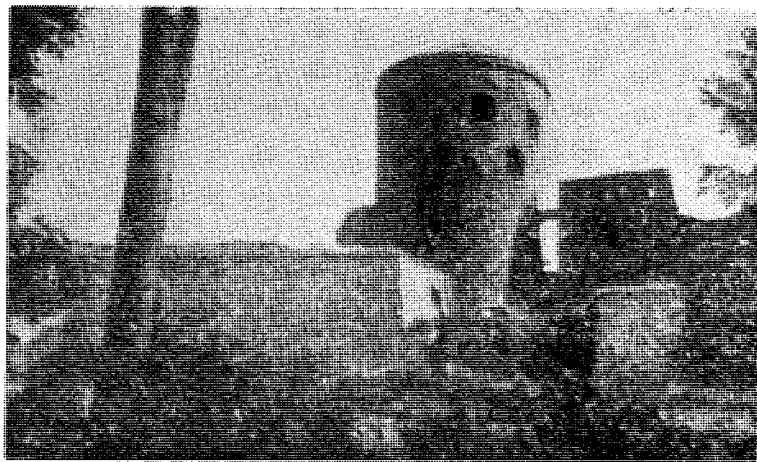
Görlitz den 21. juni 1946. By- og kretsforvaltningen.» Selv fra Brandenburg, Mecklenburg og Pommern kom tilbakevendende flykt- ningegrupper. Også stedene i disse provinser var overfylte av utdrevne østprøyssere og pommere fra områdene øst for Oder. Dra videre! Dra vi- dere! lød parolen overalt. Men hvor skulle man finne mat til de sultende? Ingen visste det. Jeg talte med pas- tor Siebrecht i Jauernik ved Görlitz, formann i velgjøren- hetsorganisasjonen Caritas. Sammen med borgermeste- ren hadde han sperret til- gangen til byområdet og da jeg gjorde forestillinger i den anledning, svarte han: Vi er nødt til å gjøre dette. Vår stilling er den: en rednings- båt som rummer seks perso-

ner er fylt med ti. Ytterligere tyve kommer svømmende og vil klamre seg fast til båten. Hvis vi vil redde de ti som befinner seg i båten, må vi avvise de tyve andre, ellers må alle drukne.

Innbyggerne i Görlitz ser ut som vandrende lik. Voks- bleke, innfalne og avmagrede til skjeletter. Normaltildel- ingen i Görlitz var da pr. uke 250 gram brød. 50 gram kjøtt. 3 pund gamle eller 1 pund nye poteter. Alle øvrighets- personer som jeg talte med var fortvilet, ingen kan hjel- pe lenger. Alle hjelpeskilder er uttømt. Jeg gikk gjennom en flyktningeleir. Rett og slett tak over hodet er det en kan tilby flyktningene. De får lov til å bli bare en dag og må så dra videre. Noen forpleining har man ikke å gi dem. Men det finnes man- ge hvis kraft er uttømt og som faller sammen av ut- mattelse. Daglig kommer vogner som henter likene av de ihjelsultede. 16 kister tel- te jeg på en vogn og slike vogner møtte jeg mange ganger daglig i byen. Et foto- grafi som jeg tok i Nikolai- kirken viser 114 likkister, to dagers dødshøst. Jeg så men- nesker falle overende, ut- mattede av sult. Jeg talte med personer fra mitt hjem- sted, min søster og min svi- gerinne med fem barn. I fem uker hadde de ikke sett et stykke brød, de levde på be- ter som de fant i furene på åkeren. Kreaturene var blitt drevet ut av russerne og po- lakkene og derfor står foret deres, kálrot og beten ennu i furene. Med kreaturene er også den melk barna trengte borte.

Broene over Neisse er sprengt. Over en nødbro ren-

Hilsen fra Sverige

Vår svenske venn redaktør Sven A. Lundehäll har sendt oss et lite hefte han har utgitt: «Dock bär jag ett arv.» Det er en varm trobekjennelse til hjem- bygden Morlanda og til Bohus län og Halland, trakter som også har en sikker plass i alle nord- menns hjerter. For det er jo slik

som forfatteren skriver under ovenstående bilde, som vi henter fra heftet: «Omkring Bohus fästning, som utstått fjorton be- lägringar utan att falla, har Nordens historia skrivits i blod.» Tvers gjennom all strid og alle misforståelser er dog Norden ett, noe vi alle forhåpentligvis blir klar over før det er for sent.

Zions vektere

Den norske oberstløytnant og lege Egil Moe som skrev modige ord om Israels skyld overfor de utdrevne arabere, kringsettes naturligvis av alle de norske israelitene. En av Zions varmeste forkjem- pere og våpendragere er ma- jor (?) Svein Blindheim som forteller oss hvor storartet flinke jødene har vært til å dyrke opp landet i forhold til araberne. Han glemmer å fortelle at det koster penger å dyrke opp ørknene, blant annet fordi det kreves kost- bare vanningsanlegg, og at Israel bare fra USA har mot- tatt astronomiske beløp. Beg- ge de to konkurrerende par- tier i USA bruker dette som bestikkelser for å få de 5—6 millioner jødestemmer og jø- dene selv bidrar nødtvungent for å slippe å reise til det for- jettede land slik som Ben Gurion krever av dem. Dess- uten er det alle Adenauer- pengene da. O.

DET STOLTE NORGE

«Den norske regjering lar seg ikke diktere av noen», setter den modige Aftenposten — første- mann til å la seg dirigere av Quisling i 1940 — som overskrift over en beretning om uttalelser av Finn Moe i stortinget.

Nei, det er sant sa'n! Ikke en- gang av England! Og zionistene!

ner i en endeløs strøm de utdrevne. Man ser hvorledes polakker på østre strand- stopper flyktningene, hvor- ledes de plyndrer vognene og spenner hestene fra. Slik drar flyktningene inn i Gör- litz, den by hvor de håpet å finne redning. «Om vi bare kommer over Neisse», har man sagt hele den lange vei fra Gleiwitz og gjennom det schlesiske høylandet. Hun- drevis av kilometer har de blitt drevet frem på veiene, gang på gang plyndret, men på den annen side av Neisse, har de ment at det var hjelp og redning å finne. Nu gjø- res alle deres forhåpninger til skamme. Det finnes ikke noe som kan hjelpe dem. De er overlatt til seg selv og drives uten medlidenhet vi- dere som spedalske fra sted til sted. Jeg hørte en kvinne si: «Treng oss sammen i en eneste stor flokk og still opp maskingevæver rundt om- kring og skyt oss ned. Men gjør det fort!» En mann fra Myslowitz sa: «Dette repet er det eneste de har ladet meg beholde. Med det skal jeg henge meg.» Selvmordenes antall stiger uhyggelig.

På venstre bredd av Neisse står tusenvis av mennesker stuvet sammen, i håp om en gang å kunne komme seg over broen. De fleste av dem er soldater som er vendt til- bake for å søke etter sine på- rørende i steder og byer. De

Forts. side 6

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Nydemokrati**

Vi har her i bladet ved en rekke anledninger brukt uttrykket nydemokrati, og vi synes selv det er både godt og treffende. Imidlertid er vi blitt bedt om å definere dette begrep nærmere, og det gjør vi naturligvis gjerne.

Et ekte demokrati kan ikke bare hvile på fraser og floskler, dets urokkelige grunnlag er et uavhengig rettsvesen som kan sikre individenes og gruppenes rett til opposisjon. Flertallet har ingen større rett til et diktaturvelde enn et mindretall, og det har ingen rett til å sortere ut tillatte og autoriserte meninger for folk. Enda mindre naturligvis til å forfølge et mindretall, det være hvor lite det være vil. Det sier seg uten videre selv at i et ekte demokrati kan ikke 51 av 100 mann bestemme at de 49 er uten rett til å ha sin mening. De kan ikke sette de 49 utenfor loven, og de har ingen rett til å stemple deres meninger som forbryterske og utilstedelige. Dette gjelder også om de 49 reduseres til 1.

Folk som ikke anerkjenner andre demokratiske grunnverdier enn retten for den alminnelige mann til — helst med så lange mellomrum som mulig — å velge de styresmenn som partiklikkene har satt opp, har ingen rett til å ta ordet demokrati i sin munn. De er NY-demokrater, som svindler med ord.

Og slike nydemokrater er det som har tatt makten i dette land nå. De har kunnet gjøre det dels fordi all lov og rett ble undergravet i forbindelse med den politiske hevnaft etter okkupasjonen, fordi vårt rettsvesen dengang bøyet seg for politikertyranniet, og dels fordi vensterradikalismen endelig har nådd sitt mål i dette land: å redusere den alt overveiende del av velgerflokkene til materialistiske tankeroboter skåret etter amerikansk tyggegummimønster.

Derfor er også det ekte demokrati i dødelig fare i dette land, som i hele den vestlige verden. Så ilde er det at nydemokratiet såvisst ikke har noe det skal ha sagt folke-demokratiet. For ingen av dem har noe med virkelig demokrati å gjøre.

Burde så ikke alle ekte demokrater gå til kamp mot denne parodi på et demokrati, som har tatt alle diktaturets hjelpemidler i bruk, som har skapt ulikhet for loven og sensurrett når det gjelder retten til å ha egne meninger om de avgjørende spørsmål i mennesketilværelsen? Jo, naturligvis, burde de det. Men det er en farlig sak som skremmer de fleste. For i dag forfølges de som kjemper for individenes og mindretallenes rett til å være uenige over en stor del av den vestlige verden. I dag settes folk i fengsel for frimodige ytringer rundt omkring i landene. I dag koster det 1 års fengsel å si «Heil Hitler» i det nye nydemokratiske Adenauer-Tyskland. Og om vi ikke er kommet riktig så langt ennu her i Norge, så er vi langt på vei. Så langt at en iallfall er utstøtt av det gode selskap hvis en ikke tuter med de nydemokratiske ulver. Folk og Land kan tale med om dette, fordi vi selv er behørig lyst i bann av de nydemokratiske håndlangere blant lærere og meget frilynde ungdomslag i Sogn, og boikottet så effektivt at det skal moralsk mot bare til å lese avisen, som er anderledes enn de styrende finner ønskelig.

Nydemokratene svindler ellers ikke bare på det nasjonale plan. De har også velsignet verden med internasjonale organer som skal ta seg av menneskenes ve og vel i denne den nye ånd. De beskytter således «menneskerettighetene». De har vedtatt høytidelige proklamasjoner, som de så omgående brøt i så å si alle land før blekket var tørt. De har nedsatt en egen europeisk «menneskerettighetsdomstol» i Strassburg. Rent bortsett fra at flere land, deriblant naturligvis Norge, har forbeholdt seg å gi pok-

**Deutsche Handelskammer
in Norwegen**

Fortsatt medlemsfortegnelse:

A/S Lorentz Rustads Jernvareforretning, Olav Tryggvessøns gt. 2 a, Trondheim.

A/S Rygene Træmassefabriker, Arendal.

Saco Kem. Fabrikk A/S, Farben- u. Lackfabrik, Stenersgt. 20, Oslo.

Brødrene Sagen A/S, Maschinenagenturen, Chr. Krohgs gt. 32, Oslo.

A/S Salomons Skofabrikk, Dares gt. 2/3, Oslo.

L. A. Sand A/S, Leder u. Schuhwaren engros, Karl 12tes gt. 1, Oslo.

Sandar Fabrikker A/S, Härtung u. Raffinerung animalischer u. vegetabil, Oele, postboks 52, Sandefjord.

Sandberg & Co. A/S, grafisches Fachgeschäft, Nedre Vollgt. 9, Oslo.

C. Sarheim & Co., Buch- u. Papierhandel, Søndre gt. 22 b, Trondheim.

FRU WILLY BRANDT

Den geskjeftige norskfødte fru Willy Brandt lanserer nå en artikkelserie i den store Berlinavisen «BZ». Om disse vensterradikale betroelser skriver Berlinavisen «Kurier» bl. a.:

«Man har vanskelig for å forstå at den regjerende borgermesters frue er innforstått med en slik åndelig ekshibisjonisme. Den er i hvert fall høyst skadelig for Berlins rykte.»

Vi har ikke vanskelig for å forstå fruens utgydelser når vi tenker på hennes norske bakgrunn.

Men la oss gi ordet også til en kristelig-demokratisk avis, «Der Tag»:

«Valgkampen er nettopp begynt, dessverre med midler som man bare kan betegne som smakløse. Hvordan skal man verdsette en regjerende borgermester, hvis frue med hans billigelse pludrer om sin første forløsning i en boulevardavis?»

ker i hele domstolen hvis dens kjennelser, trass i alle garantier, ikke skulle passe nydemokratiene, så viser statistikken at i de ni sesjoner menneskerettskommisjonen holdt de to første år den virket, behandlet den 314 klager. Av disse ble 245 straks avvist, 15 ble senere «fjernet fra listen», 2 senere avvist og resten utsatt til ytterligere undersøkelser eller til forhandlinger mellom partene. Bedre har det heller ikke vært senere. Til dags dato — i løpet av 4 1/2 år! — er 1 — én eneste sak tatt opp til behandling av domstolen! I det verdige domsutvalg sitter fra norsk side ingen ringere enn Terje Wold.

Så ingen behøver å nære frykt for at ikke retten og menneskerettighetene er sikret på betryggende nydemokratisk måte både nasjonalt og internasjonalt!

**Hjelpeorganisasjonen
for frontkjempere**

Organisasjonen er nå uten disponible midler og behovet er fortsatt stort

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede (Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere) holdt årsmøte i Oslo den 25. oktober 1960. Alle bidragsyttere som hadde gitt minst 20 kroner i bidrag i løpet av 1958 og/eller 1959 hadde fått tilsendt skriftlig innkallelse.

Det kom bidragsyttere også fra Telemark og Hedmark. De fleste møtende var dog fra Oslo.

Årsberetning og regnskap ble referert.

Av årsberetningen fremgikk at hjelpeorganisasjonen siden siste årsmøte i begynnelsen av 1958 har fortsatt sitt hjelpearbeid for krigsinvalider og krigsrammede frontkjempere og falne frontkjemperes etterlatte. For tiden har organisasjonen oversikt over 105 krigsinvalide og krigsrammede frontkjempere og 117 enker og barn etter falne.

De utførte arbeid har bestått i å yte hjelp i form av bidrag og lån, råd og veiledning ved korrespondanse og personlige besøk og samtaler.

Organisasjonen har fortsatt å bistå med gjennomføringen av den tyske hjelp til proteser og behandling (operasjoner) i samarbeid med Norges Røde Kors.

Alle som har søkt org. om hjelp har kunnet anskaffe protese så snart deres forhold var bragt på det rene, idet utgiftene til enhver tid er blitt forskuttert av org. eller Røde Kors.

Etter at den nye lov om vanføre er trådt i kraft 1. juli 1959 har alle invalider rett til støtte til proteser etter loven uten behovsprøving. Søknadene om hjelp fra Tyskland til dette antas derfor å ebbe ut, bortsett fra de spesialtilfelle hvor vedkommende krigsinvalid er best tjent med tilpasning av protese, opplæring og behandling i Tyskland.

Av organisasjonens midler har man i løpet av 1958—59 bevilget kr. 26.657,45 til krigsinvalider, syke og sosialt nødlidende etterlatte. Beløpet fordeler seg på 45 bevilgninger.

For tiden er organisasjonen helt uten disponible midler, idet den nylig har bevilget kr. 9.000.— til enker og barn etter falne. Flere av enkene lider nød, og flere av barna er i dag mellom 15 og 18 år, altså i den alder da de trenger penger til videre utdanning. Behovet for hjelp er stort, men ikke større enn at vi kan løse det om alle de 450 bidragsyttere org. har vil hjelpe, og dermed skjenke nytt håp til dem som har

mistet ikke bare den kjæreste de eiet men også muligheten for en skikkelig utdanning.

For å imøtekomme dette behov nevner vi at det vil være adgang til å opprette legater for utdanning av barn etter falne frontkjempere. De måtte da forvaltes av hjelpeorganisasjonens styre, eventuelt sammen med legatstifteren. Org. mottar gjerne henvendelser om dette.

Vi tror at vår organisasjon fyller en plass og ivaretar en stor oppgave. Om oppgaven skal kunne løses tilfredsstillende, må vi kunne regne med hjelp fra dere som hitil har hjulpet oss.

På årsmøtet ble det gitt uttrykk for det skuffende i at organisasjonen bare hadde 450 bidragsyttere. Dette må kunne rettes på ved at flere erkjenner sin moralske forpliktelse overfor våre krigsinvalider og etterlatte etter falne og nå gir sine bidrag til organisasjonen.

Det ble også tatt til orde for at organisasjonen måtte få tillitsmenn som kunne forestå innsamling i hvert sitt distrikt. En av organisasjonens bidragsyttere hadde forøvrig allerede søndag 23. oktober tatt sin sykkel og reist rundt blant kjente og samlet inn 800 kroner, fordi han syntes det var for få bidragsyttere.

Sannelig et eksempel til etterfølgelse.

Det årsmøtet slo fast var da at:

1. Organisasjonen må få flere bidragsyttere, skal den fortsatt kunne makte sin oppgave tilfredsstillende.
2. Organisasjonen trenger flere større bidrag. Er det ingen av bladets lesere som er villig til å opprette et legat for organisasjonen eller betenke organisasjonen i sitt testamente?
3. Organisasjonen mottar gjerne henvendelser og forslag om dette. Bidragsyttere med minst 20 kr. året, får tilsendt årsberetning og regnskap og er med på å bestemme hvorledes organisasjonen skal drives.

Alle søknader som kommer inn til organisasjonen fra krigsinvalider og etterlatte blir selvsagt behandlet av organisasjonens styre og ikke gjort tilgjengelig for noen andre, heller ikke for årsmøtet.

Årsberetning og regnskap ble enstemmig godkjent og styret meddelt ansvarsfrihet.

Det sittende styre ble enstemmig gjenvalgt.

Ref.

Bak kulissene:**Frankrikes sammenbrudd****Slagplanen trekkes opp**

I et kontor ved siden av kartrommet sitter to generalstabs-offiserer og sammenfatter på grunnlag av den lange protokoll resultatet av krigsrådets møte. Protokollen falt senere i tyskerenes hender!

«Strengt fortrolig!

Sluttresultatet av det 22. mai 1940 i general Weygands hovedkvarter avholdte møte mellom ministerpresident Reynaud og general Weygand, og den britiske premierminister Winston Churchill, general Dill, luftmarskalk Pierce og admiral — —»

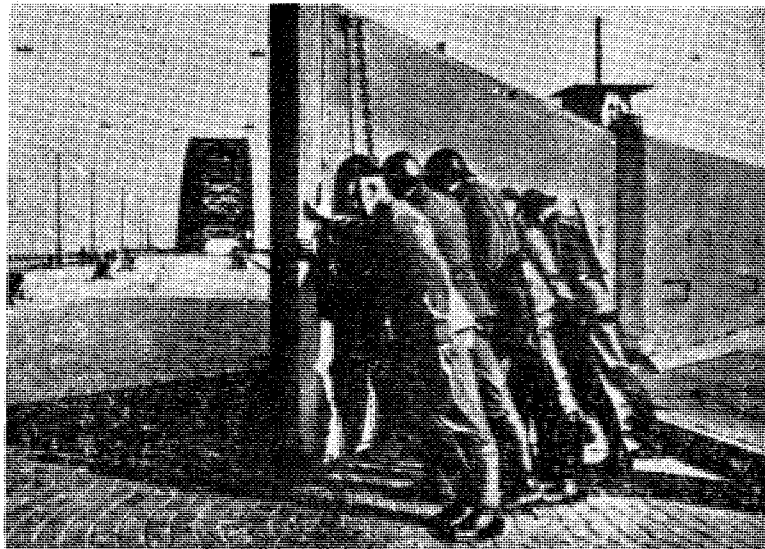
Kapteinen som har skrevet ned dette, stanser. «Hva heter egentlig admiralen?»

«Det har jeg ikke anelse om», svarer hans medarbeider ham. «Jeg oppfattet heller ikke navnet!»

«Så lar vi det stå åpent så lenge og spør om det hos Margerie» (kaptein de Margerie er Paul Reynauds diplomatiske sekretær) og herrene fortsetter med den viktigste tekst:

«Det ble vedtatt følgende:

1. Den belgiske armée trekker seg tilbake til Yserlinjen og holder denne linje. Slusene er åpnet.
2. Den britiske og franske armée angriper i sydvest i retning Bapaume og Cambrai, og det snarest mulig — senest imorgen — med omtrent 8 divisjoner.
3. Av hensyn til den vitale betydning av dette slag for begge hærer og den kjennsgjerning at de britiske forbindelser er avhengig av befrielsen av Amiens, yder det britiske luftvåpen under slagets varighet dag og natt enhver mulig hjelp.
4. Den nye franske arméegruppe som støter frem mot Amiens og som danner en front langs Somme, støter mot nord, for å oppta forbindelse med de i retning syd, retning Ba-

Hollenderne lukker sine broer. Fotografiet tatt 9. mai 1940.

paume angripende britiske divisjoner.»

«Hva mener De om saken?» spør den yngre kapteinen.

«Utmerket, men med tre hvis'er — hvis belgierne virkelig holder, hvis RAF (Royal Air Force) virkelig kommer og hvis engelskmennene virkelig angriper — —»

*

Kort før klokken 4 forlater general Weygand sitt hovedkvarter i Vincennes og reiser til Paris til krigsministeriet. Han har arbeidet hårdt sammen med sine offiserer — de har trukket opp disposisjonene for slaget, og nå går de hemmelige ordrer fra radiostasjon til radiostasjon. Men generalissimus vil til ministerpresidenten for å orientere ham i detaljer om planene for denne offensiv, som skal bringe redningen.

Han kjører til krigsministeriet, hvor Reynaud sitter i samme værelse, ved samme skrivebord og under samme kjempemessige gobelin hvor Daladier har sittet de siste år. Portneren og de militære som går ut og inn ser med forbauselse hvorledes den 73 år gamle general tar to trinn ad gangen i trappen. Det gjør inntrykk på alle.

Generalen forelegger ministerpresidenten sine karter og forklarer ham i store trekk planen for det store slag imorgen. Rey-

nauds skarpe forstand oppfatter raskt fremstillingen. Ja, denne Weygand er en annen mann enn denne drømmer, denne Gamelin, det kan han merke seg med tilfredshet. Men han sier med en viss forskrekkelse: «Si meg engang, general, hvorledes kan det være mulig at alle deputerte som jeg har talt med snakker om offensiven imorgen! De viste mere om den enn jeg!»

General Weygand står der ilde tilmote. Hvis man kan fortelle i Paris hva det ble talt om i det hermetisk lukkede rum i Vincennes — hvorledes skal man da forhindre at også fienden får beskjed?

«Det er da motbydelige forhold», svarer generalen. «Hele Paris snakker allerede den kommende dag om de mest hemmelige ministermøter. Franskmannen sladrer altfor gjerne — Men jeg skal sørge for at de militære hemmeligheter blir bevart!» Så kan han berette noe gledeligere. «General Frères armée som angriper syd fra for å understøtte nordarméen, vil bli meget sterkere enn det jeg oppgav imiddags — vi har i mellomtiden fått tallene, som jeg ikke hadde klokken 12.»

Slik ser Weygand og Reynaud ikke uten tillit morgendagen imøte. Bare skade at de ikke hadde fått noen tilslutning fra Lord Gorts side — — Er ikke det urovekkende? Men hva så — Churchill selv har jo gitt sin tilslutning i krigsrådet — da kan da ikke en britisk general gi annen beskjed — —

Mandel regjerer

23. mai 1940. I to dage har det vært forbudt å danse i alle lokaler i Paris, og spilleklubbene er lukket: den nye innenriksminister, Clemenceaus elev, Jerobeam Rotschild, kalt Georges Mandel, regjerer med fast hånd. For å møte den nagende frykt for tyske falskjermjegere, er politiet i Paris blitt bevæpnet med geværer — dessverre er de temmelig gammeldagse, og avisene bemerket bekymret at de mest ligner de harmløst utseende våpen som

(Forts. side 7)

Hans Egede Nissen:

Cromwell og Winston Churchill

I det nettopp i bokhandelen fremlagte annet bind av Britannias historie gir Churchill en brutal karakteristikk av Oliver Cromwell, som skal siteres her: Cromwell var et uhyre av en partigud, en hykler på hvis leber ord som rettferd og barmhjertighet lød som den rene hån, en mann som senket standarden for menneskelighet og kastet dype skygger over menneskenes vei fremover.

Selvfølgelig må Churchill føye noen positive trekk til for å gi et fullstendig portrett av den store Jernside. Cromwell var protestantismens store forkjemper og en lidenskapelig patriot. Men de negative sider ved Cromwells personlighet er fremherskende og sterkt understreket.

Da jeg så denne kraftige og realistiske skildring av Cromwell, falt meg i tankene den gamle strofe fra Offenbachs opera Orfeus i Underverden: O, still deg ei så hellig an, vi kjenner deg Jupitermann. For har ikke her Winston — den smule lille oljemaler, for å sitere vår store Hamsun — levert det beste selvportrett av seg, hvor likheten er slående? Alle som kjenner litt til Churchills diktatur i det Britannia som i navnet styres parlamentarisk, men i gagnet er et fåmannsvelde, gjenkjenner Churchills trekk i det bilde han maler med bred pensel og en kraftig koloritt. Konsekvensen av det te uhyre av en partiguds politikk, av denne hylkers planer kaster idag globale skygger over menneskenes vei, det er bare å lese avisene og se angsten overalt. Angsten for det som med lovs nødvendighet måtte bli følgen av Churchills uinspirerte og halsløse Europafiendtlige politikk skjer fordi det må skje.

La oss rekapitulere hvorledes denne ulykkesfugl dro land etter land inn i verdenskrig nummer 2. Her besatte denne uhyggelige fremtoning i tur og orden halve Persia,

Madagaskar, Færøyene og Island, planla å besette Ofoten og Narvik for derefter å besette de veldige svenske jerngruver ved Kiruna. Videre tok han initiativet til og gjennomførte Stratforceplanen, som gikk ut på å besette vestnorske havner for å strangulere Tyskland ved helt å blokere dets adgang til de syv hav. At denne plan mislykkedes var sannelig ikke Churchills fortjeneste, men den hadde som vi vet som formål ikke bare å gjennomføre de gamle strategiske ideer fra 1905. Hovedhensikten var å provosere Tyskland til å spre sine tropper for å avverge pågang mot Maginotlinjen og Midtfronten. Og her lykkedes Churchill over all måte da Tyskland gjorde pantherspranget mot nord i 1940 og med Folkerettens og Haagerkonvensjonens konsens jog den britiske flåte med samt slummen fra Whitechapel og Soho avgårde til Bretland først fra Andalsnes, derefter fra Trøndelagen og så tilslutt fra Narvikdistriktet.

Da England, d.v.s Churchill la Norge ut som åte, da var samtidig Europas skjebne avgjort og som Hamsun sier i «Ved rikets port»: La negeren komme! Nå er negeren kommet. «He is coming and is coming in force» (som det het i telegrammet fra Churchill i april dagene 1940 da den forsinkede Stratforceplan skulle gjennomføres).

Nå står seks hundre millioner mongoler ved rikets port efter innbydelse fra europafienden Winston Churchill og hele kostebinderiet i Wall street. Dette banksyndikat i New York, som engang finansierte Trotsky og Lenin og senere investerte utalte millioner i Englands og USA's kamp for å utradere Europa, var trådtrekere for den syke mann i Det Hvite Hus i Washington, hvis hele kjennskap til Europas geografi innskrenket seg til at «Nor-

Forts. side 6

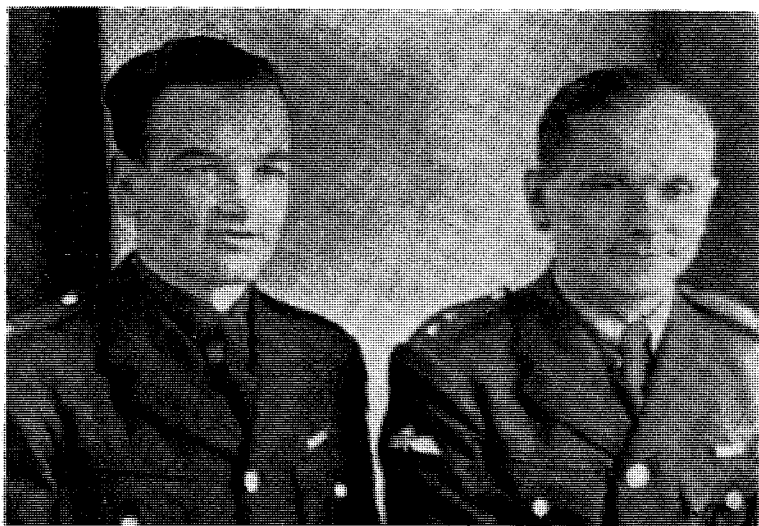
Da Doumergues ble styrtet lykkedes det endelig Mandel å bli minister, og det fortsatte han å være senere. Bildet er tatt i 1937 da han var koloniminister, sammen med innfødte høvdingar.

Folkemordet planlegges — —

Da britiske agenter myrdet Heydrich

Fordi riksprotektoren fikk storparten av tsjekkerne med seg

De to mordere i britisk tjeneste Jan Kubis og Josef Gabtsjik fotografert i England før avreisen.

Alan Burgess: *Syv menn ved Daggrø.*
J. W. Cappelen's Forlag.

Reinhard Heydrich overtok i 1941 etter v. Neurath som riksprotektor i Bøhmen-Mähren, og da han var en virkelig nasjonalsosialist vant han i løpet av kort tid de tsjekkiske arbeideres tillit. Han traff en rekke foranstaltninger for å sikre deres interesser og det lykkedes ham på denne måte også å få storparten av befolkningen til å samarbeide lojalt med Tyskland. Men dette vakte naturligvis både raseri og forskrekkelse i det England hvis krigføring gikk ut på å få sivilbefolkningen rundt omkring i landene til å kjempe mot Englands fiender — uten hensyn til det uundgåelige og sørgelege resultat av dette.

England var rømlingenes land. Der hadde de samlet seg alle disse små og store flokker som ikke ville dele skjebne med sine folk. Og de måtte naturligvis også gjøre noe til gjengjeld for oppholdet. England satte dem hensynsløst inn på de farlige og fortapte poster, i den folkerettsstridige krig, i sabotør- og mordvirksomhet.

Også noen få tsjekkere var via Polen kommet til England. Og nå fikk noen av dem sin ordre. De skulle slippe ned over Bøhmen, ta seg frem til den gamle tyske by Prag — hvor blant annet det første tyske universitet ble opprettet — og der ta livet av den riksprotektor som hadde gitt folket ro og tillit.

De klarte også å utføre sitt oppdrag. Heydrich falt for morderhånd, tyskerne grep til alvorlige represalier og England hadde oppnådd sin hensikt: de våpenløse sivilis-

ter, kvinner og barn var kastet inn i Englands kamp også i Bøhmen og Mähren. For å pynte på dåden ble Heydrich senere fremstillet som et uhyre i menneskeskikkelse, som den onde ånd bak Himmler og Hitler, som mannen der lurte i vannskorpen for å overta etter Hitler, som den grusomme «mannen med jernhertet».

Alt dette har lite eller intet med de faktiske forhold å gjøre. Heydrich var en tidligere marineoffiser, som senere hadde gjort krigstjeneste i flyvåpnet. Han var personlig uforferdet og åpen i all sin ferd. Nordmenn som har truffet ham, sier at han var en stor, flott kar, dannet og elskverdig. Men det er nok sikkert sant at han kunne være hard når han mente at plikten og forholdene krevet det av ham. Og når alt kommer til alt, så var han også Himmlers politisjef. Som øverste myndighet i protektoratet var han også ansvarlig for opprettholdelse av ro og orden.

Vel, Heydrich falt på sin post. En av de agenter Eng-

(Forts. side 8)

Reinhard Heydrich

Av F. H. KJELSTRUP's memoarer.

Et vanskelig pasifiseringsarbeide

Den mystiske Kongohøvding i de store skoger

I telegrammene fra Kongo hører vi stadig om forskjellige stammer som er i innbyrdes strid og får i det hele tatt inntrykk av et stammesamfund som det vil bli uhyre vanskelig å lage en statlig enhet ut av hvis de sorte overlates til seg selv. I forbindelse med disse dagens begivenheter, kan det være av interesse å høre litt om hvorledes major Kjelstrup, dengang han som ung løytnant tjenstgjorde i Kongo, pasifiserte det område som var underlagt ham. Vi gjengir fra hans memoarer, som ikke er utgitt, men nærmest har vært beregnet på familien.

Den innfødte stamme baluenaene hadde en felles øverste sjef **Kiniama** som min formann i Dilolo øyensynlig hadde den største respekt for, men aldri hadde truffet. Forholdet til ham hadde vært meget nær på kanten av krig, på grunn av forskjellige sammenstøt med skuddveksling. Han var fryktet, og hadde en umådelig innflydelse både der i trakten og i vid omkrets. Hans innflydelse gjorde seg gjeldende også hos **batshiokoene**.

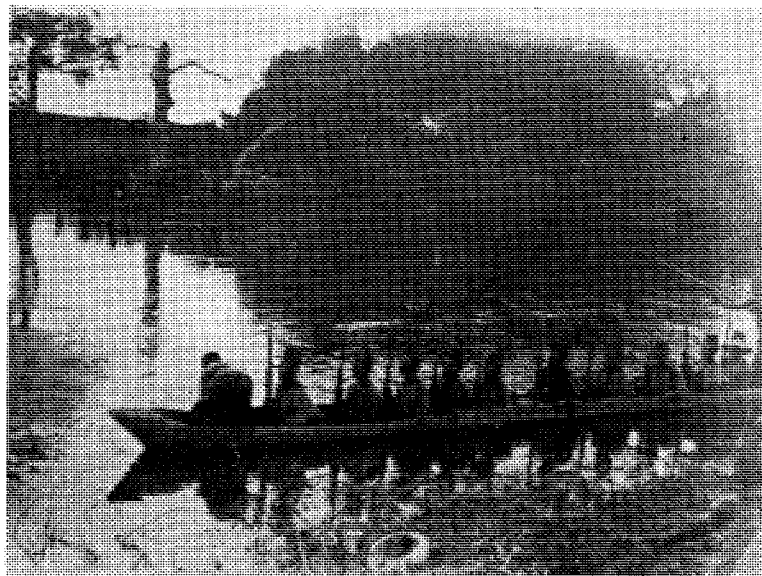
Kiniama levet som en sagnhøvding i skogene — ingen visste hvor han oppholdt seg, og ingen innfødt kunne tenkes å ville gi noen opplysninger om hvor han var.

Jeg hadde imidlertid inntrykk av at det stort sett ville bli «på stedet marsj» i det politiske og administrative arbeide i trakten, hvis jeg ikke kunne oppnå vennskapelig kontrakt med Kiniama. Det måtte bygges nattekvarterer for europeere og broer over vassdragene. Særlig viktig var hensynet til karavaneveiene. Dessuten måtte det sørges for adgang til kjøp av matvarer til forpleining av de marsjerende avdelinger og bærere.

Omsider oppnådde jeg å komme i indirekte forhandlinger med ham gjennom en av hans «nyamparaer» som ble angitt å være hans sønn, men vel egentlig var arvefølgeren, d.v.s. sønn av Kiniamas eldste søster av samme mor som Kiniama. Dette var eneste forhandlingsmulighet, da ingen av mine egne, vanlige sendebud kunne bringe på det rene hvor «skogenes konge» oppholdt seg.

Jeg søkte å formå ham til å komme til stasjonen for personlig konferanse, men forgjeves. Gjennom min tolk søkte jeg foreløpig å få flest mulige opplysninger om forholdene i Baluena-stammen og beliggenheten av dens viktigste byer. En dag meldte tolken meg hviskende at han tilfeldigvis hadde fått rede på at Kiniama nettopp oppholdt seg i en by som ikke lå synderlig langt undav, og som tolken kjente veien til. Jeg bestemte meg da til et «teaterkupp», beregnet på å gjøre inntrykk ved fredelig maktdemonstrasjon.

I handelsplassen Dilolo hadde en italiensk reserve-

Inn i de dype skoger: Ferjing over elv.

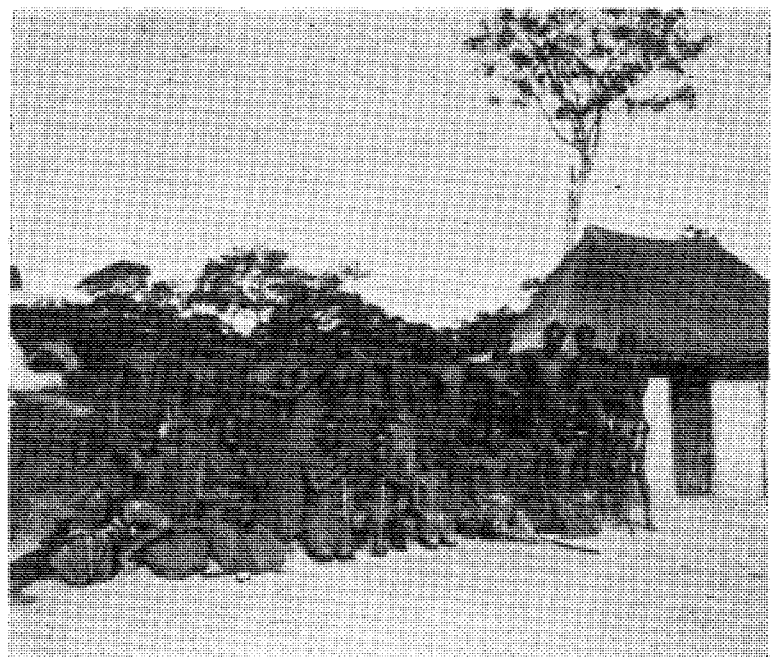
officer, hr. Morian, overtatt ledelsen som stasjonens «gérant» (bestyrer). Han hadde tidligere vært i Kongostatens tjeneste. Jeg fant derfor å kunne overlate tilsynet med garnisonen til ham under et kortere fravær.

Uten å si noe om mitt forehavende til hr. Morian (som jeg mistenkte for å være for åpenmunnet overfor sin ménagé) avmarsjerte jeg en dag med 100 soldater, hver med 100 skarpe patroner. Vi fulgte karavaneveien nordover inntil tolken opplyste at veien til Kiniamas by tok av. Her stanset vi et øyeblikk, og jeg underrettet soldatene om marsjens mål og formål. Straks forsvant alle de røde luer ned i busserullene. Soldatene ventet altså kamp, mens min hensikt var —

tross den fremrakte knyttneve — å vinne Kiniamas tillit. For å unngå overilet skyting, ga jeg ordre til at ingen skudd måtte løsnes uten befaling eller signal med min Browning, — i tilfelle ved 3 skudd i serie. Hvis noen soldat skjøt uten sådan ordre, ville han selv bli skutt. En så streng form fant jeg nødvendig av hensyn til betydningen av at alt gikk etter planen.

Vi gjenopptok så marsjen. Snart så vi innfødte løpe i samme retning inne i skogen. Kiniama hadde altså hatt vaktposter ved veidelet. Vi påskyndet marsjen, og søkte ved et par raske patruljer å avskjære løperne. Det lyktes imidlertid ikke, men overrumplingen lyktes

Forts. side 7

Innfødte av Baluena-stammen.

Krigsforbrytelsen - Almanakken - Cromwell og Churchill

(Forts fra s. 2).

dristigste forsøker gang på gang å komme over Neisse. Dag og natt høres skudd fra de polske poster som hensynsløst skyter på enhver som nærmer seg stranden. Jeg har sett hvorledes tre kvinner fra mitt hjemsted ble skutt ned.

Jeg gikk mere enn 100 kilometer langs elven og så det samme syn overalt. Værst var forholdene ved Neisseovergangen mellom Görlitz og Danzig ved steden Lissa og Zodel. Her ble flyktingene tatt fra så godt som alt de hadde med seg. Hestekjøretøyene ble stående. Kilometervis stod vogn etter vogn i en uoverskuelig rekke. Når de utplyndrede kom over til vestre strand var pikene nesten alltid holdt tilbake. Det samme så jeg i Rothenburg og ved Neisseovergangen i Muskau. Millioner av schlesiere er blitt drevet ut de siste ukene. Jeg er selv en av dem og har av min eiendom, en større glasshytte intet tilbake annet enn en erklæring sålydende: «Innehaveren herav, R.S. og fire personer fra Penzig i Schlesien er flyktinger og er den 20. juni 1945 utvist og har fortaapt sin eiendom.» Så stempel og underskrift.

Under mitt syv ukers lange besøk i Schlesien talte jeg med tusenvis av flyktinger. Ingen trodde at grensene skulle bli endelige og at man skulle overlate polakkene hele Schlesien, alt inntil det rent tyske Nedreschlesien, inntil Görlitz-Neisse. Ingen tror på dette vanvidd, og alle klammer seg fast ved forhåpningen at det skal bli en fornuftig løsning som gjør det mulig å vende tilbake.

Det lykkedes meg to ganger å ta meg over Neisse. Jeg vandret gjennom mennesketomme steder øst for elven og kom til mitt sønderskutte hjemsted, hvor det bare var noen få polakker og et fåtall tyske håndverkere og bønder som var holdt tilbake. Husene er utplyndret og polske lastebiler har kjørt bort med møblene. I havene var trær og busker fulle med frukt, på åkrene er avlingen nødtørftig berget, men vest for Neisse dør menneskene av sult.

På mitt hjemsted foregikk utdrivningen slik: Den tilbakevendte befolkning, 4.000 personer fikk ordre om å være tilstede på torvet klokken 8 om morgenen. Der ble det kunngjort at innbyggerne var utvist. De fikk beskjed om atter å være samlet på torvet om en halv time med høyest 20 kilos pakning pr. person. Torget var omringet av polske soldater med maskingevær, og polske soldater fulgte med innbyggerne

inn i husene. De gav dem knappe 30 minutter, i de fleste tilfeller bare 15, til å pakke inn eiendeler. Så drev de dem, delvis med slag, tilbake til samlingsstedet. Derfra ble de sammendrevne flokker bragt til steds grensen hvor innholdet av pakker og sekker ble kontrollert. Herunder ble alle utplyndret. De ble fratatt ikke bare ur og smykker, ikke bare penger og mat, men også matbestikk, sengeklær og tepper. Under hele denne prosedyre ble de slått med knutepisker og beskyttet med skarpe skudd, men slik at kuleinnslaget skjedde like foran benene på dem.

Av de fortvilede ytringer som kommer fra disse flyktinger, går dette stadig igjen: Hvorfor bryr ingen seg om oss? Hvorfor jages vi som spedalske langs veiene? Hvorfor må tusener, titusener, kanskje hundretusener, kanskje millioner dø ved veikantene og i flyktingeleirene? Ofte hørte jeg: Hvor er kirken? Hvor er Caritas? Hvor er Røde Kors?

Skrevet 20. august 1945.

R.S., tidl. i P., Schlesien.

Vi lar disse spørsmål som skjelver av fortvilelse gå videre til de mektige politikere som først og fremst er ansvarlige for de ufattelige redsler og lidelser som med tyngden av en verdensundergang rammet millioner av mennesker.

Et annet bilde, ikke mindre rystende, viser den på tysk side kjempende belgiske rexitleder Léon Degrelle oss. Han ble som sjef for den valonske legionen beordret til å gripe inn i kampen mot de fremstormende russerne og hadde i den anledning tatt seg frem på autostradaen Berlin — Stettin. Han skriver: «To eller tre hundre tusen kvinner og barn slepte seg utmattet frem i den bitende kulden, kolonner med utallige kjerrer, over hvilke de skånselsløse russiske flyeskadrer avfyrte sine mitraljøser. Kjøretøyene var så sammentrengt at hver salve anrettet et fryktelig blodbad. Hester, hvis innvolder hang ned i sneen utkjempet sin døds kamp ved veltede høykjerrer, mens kvinner og barn fortvilet klatret seg fast til restene. I årevis hadde disse mennesker utholdt bombekrigens redsler og nød — En sønn, to sønner og tilslutt faren hadde falt et eller annet sted på de russiske snesletter. Nå var millioner av dem drevet ut på veiene etter at de hadde mistet alt. — Ved synet av dette hjelpeløse tog av flyktinger måtte vi tenke på de russiske pansertropper som var i helene på dem. Vi visste at

(Forts. fra side 1)

I brev av 29. s.m. til Almanakk-komiteens formann foreslo jeg at han og komiteens øvrige medlemmer selv skulle undersøke av hvilken grunn, i hvilken hensikt og med hvilken rett tyskerne den 9. april 1940 rykket inn i Norge.

I brev av 5. november s.å. svarte formannen undvikende.

I brev av 28. juni 1950 til Almanakk-komiteens formann foreslo jeg på nytt at komiteen skulle undersøke saken. Jeg nevnte samtidig femogfirti av de spørsmål som etter min mening herunder måtte besvares.

I brev av 1. juli s.å. avbrøt formannen for sitt vedkommende korrespondansen med den begrunnelse at han ikke trodde det ville «føre til noe» å fortsette, «idet vi vistnok legger noe forskjellig i den anførsel som står i almanakken.»

I brev av 25. s.m. bad jeg igjen formannen og komiteens andre medlemmer om å undersøke saken. Jeg utredet min oppfatning, anga grunnene og tilføyet: «Hvis ordet «overfall» således som De synes å mene er uklart og, slik som det her forekommer, har flere innbyrdes forskjellige betydninger, således at De kan legge ett i det, jeg noe annet, bør det uten hensyn til hva der ellers foreligger, endog bare av denne grunn ikke brukes.»

Formannen var standhaftig. På brevet av 25. juli 1950 har jeg aldri fått noe svar.

Under denne korrespon-

de ett eller annet sted ville falle i hendene på russerne og at disse sunde og kraftige piker ville bli voldtatt, skitnes til og smittes ned og at utallige av de små barna ville komme til å dø av mangel på melk. Vi visste også at de gamle kvinner som med stort besvær vaklet frem i kulden, etter all denne elendighet og alle de grufulle hendelser ville bli liggende som svarte bytter langs veien. Hva hjelp var det i å flykte! Hvorfor ikke stanse og avvente mongolene og den uhyggelige skjebne! Men livsinstinktene dro dem påny inn i menneskestrømmen, og under tårer og fortvilelse fortsatte de sin flukt.»

La oss, mens de her opprullede bilder fremdeles står levende for oss, minnes de ord hvormed det i august 1945 offentliggjorte Potsdamvedtaket ble innledet: «De alliertes arméer har besatt hele Tyskland, og det tyske folk har begynt å sone de forferdelige forbrytelser som ble begått under ledelse av den mann som det i frem-

(Forts. fra s. 4).

way ligger i Sweden» og Beograd — I don't know!

En morsom anekdote forteller fra Versailles 1919 at de fire store hadde et veldig Europakart utbredt på slottsgulvet og en sekretær brukte pekestokken og viste de herrer store hvor Schlesien monne være. «Ah, Sicilia!» sa den store geograf Lloyd George, som overså den lille ortografiske forskjell der er mellom Silesia (Schlesien i engelsk form) og Sicilia. Like fremragende geograf, nemlig Churchill og Roosevelt var med i Teheran, Jalta og Potsdam i 1945. Etter deres mening må Tyskland ha ligget ved Lenas og Jeniseis bredder etsteds i Sibir.

På så usikre kort, som de i farten anså for å være en royal straight flush satte så regjeringen Nygaardsvold og C. J. Hambro hele innsatsen i 1940: Norges skjebne, Norges gullbeholdning, Europas fremtid, kort sagt alt det som har gjort vår lille verdensdel — det lille nes på det eurasiske kontinent — til verdenshistoriens sentrum og akse.

Koht skriver ifølge Undersøkelseskommissjonen bilags-

danse og i ganske særlig grad ved alt hva der senere er offentliggjort, har Almanakk-komiteens medlemmer ikke desto mindre fått tilstrekkelig beskjed. Både om hva der virkelig skjedde den 9. april 1940 og hvorfor det skjedde. De bør iallfall nå vite at tyskerne dessverre for oss den 9. april 1940 hadde full rett til å rykke inn i Norge. Det må etter min mening antas, at de derfor også vet det. Det må også antas at

gangens dager hyldet og blindt betrodde seg til.»

Med ord som disse, som blotter en uhyggelig brist på medfølelse og en rystende blindhet for egne ugjerninger, søker seirherrene å overskygge sine egne forbrytelser, som visselig ikke er mindre bestialske eller mindre omfattende enn de man har påduttet det tyske folk. Det er vanskelig å undertrykke et spørsmål som dette: når skal seirsmaktens folk komme til å sone de forbrytelser som deres ledere, uforstyrret av noen Nürnbergdomstol, med koldt blod har begått og som de ved fastholdelse av visse av sine domfellelser (for eksempel de som angår de ennu levende ofre i Spandau) fortsatt begår med umenneskelig forherdelse? Det spørsmål vil få sitt svar av den historiske utvikling.

bind II, side 284: «Om vi på norsk side kunne gå med på ett forlik (med Tyskland) som skapte ei ny konstitusjonell regjering ville tilhøvet til England — bli så farlegt for oss (Uthevelsen gjort av meg) at det av den grunn synest mest umogeleg å la Norge komme i slikt samarbeid med Tyskland som det er spørsmål om. Med andre ord: eg trur at valet alt er avgjort for oss og vi har ingen veg tilbake.»

Allerede i 1907 erklærte kong Haakon VII til utenriksminister Günther at i en fremtidig krig mellom England og Tyskland ville sannsynligvis England besette vestnorske havner.

Det var ingen veg tilbake for de norske politikere i Elverum som ville trekke følgeriktige slutninger av den norske forsvarsnihilisme før 1940. Valget var gjort allerede i 1905. Et ulykkelig valg! Og nå sitter vi med skjegget i postkassen og venter på Polarisrakettene, som etter all sannsynlighet vil utløse atomkrigen og Europas endelige utslettelse, hvis ikke den gode Gud i Gimle, som råder for universet legger opp andre kabaler.

Hans Egede Nissen.

folk som er utsøkte til å arbeide i en universitetskomite, har evne til å forstå at en berettiget aksjon ikke kan karakteriseres som overfall. Under enhver omstendighet må universitetets ledere vite og forstå begge deler. Men hvis dette er tilfellet, hva er da den anførsel som står i almanakken? Jeg vil helst slippe å svare.

Skyldige i og ansvarlige for det som skjedde den 9. april 1940, er de nordmenn som ødela Norges forsvar, og de nordmenn som prisga Norges nøytralitet.

For alle nordmenn er den 9. april 1940 en skammens og ydmygelsens dag. Den bør huskes i stillhet. Det er ikke nødvendig å minnes den offentlig. Ønsker Oslo universitets menn likevel å særmerke den i sin almanakk, bør de både som bra mennesker og som sannhetens profesjonelle forkjempere også her holde seg til virkeligheten. Skulle det falle dem altfor vanskelig å respektere den fulle sannhet ved å nevne det avgjørende, den rettelige side ved saken, kan de veļ på en noenlunde tilgivelig måte slippe fra det ved å anføre: Tyskerne rykker inn i Norge». Fortsetter de med den nåværende anførsel karakteriserer der ved ikke dagen. Men hva og hvem? Mentaliteten i Norge og seg selv.

Christian Bekker.

Vanskelig pasifiseringsarbeid

(Forts. fra side 5)

allikevel, for så vidt som hans hovedby — som vi nådde etter et par timers ilmarsj — nettopp hodekuls var rømmet av befolkningen. Ingen hadde fått tid til å ta med seg sine eiendeler, bortsett fra våpnene. Vi hørte tam-tam'en gå og at signalene ble gjentatt langt borte i villniset. Det betød «mobilisering» av Kiniamas vepnete styrker. Tolken fortalte at de innfødte ropte fra skogen, at vi skulle bli jaget, når de andre landsbyers krigere nådde frem.

Jeg lot her, som i Shihongo, samle honningkalebasser — hvorav det fantes et stort antall — tobakk og andre forholdsvist verdifulle saker under bevokning, og innskjerpet at de innfødtes eiendeler ikke måtte røres. Gjennom tolken søkte jeg så å få avtalt møte med Kiniana. Jeg tilbød å komme uten soldater, noe som vakte stor forundring og fremkalte mange kommentarer. Jeg stolte her atter på min forgjenger herr Declernes bedømmelse av de sortes mentalitet. Riktignok hadde han ikke personlig prøvet denne fremgangsmåte, og overfor Kiniana var den for så vidt risikabel som det like til året før min ankomst hadde vært kamper med Baluenastammen, som hadde vært tapbringende og ikke absolutt seierrike for Bula Matari's menn.

De innfødte svarte at jeg kunne komme, de ville vise vei. Jeg gikk avsted med min tolk og boy. Ved første sving av veien kom vi midt opp i en stor skare ivrig snakken og gestikulering innfødte. De pekte bortover veien og sprang foran oss under høye rop. Flokken ble mindre og mindre etterhvert som vi kom dypere inn i skogen. Tilslutt var det bare 1, mann igjen. Ved neste sving forsvant også han. Samtidig smalt et skudd inne i skogen og noen småkuler hvislet forbi oss i løvet. Skytteren så vi ikke. Tolken ropte etter nye veivisere, men uten resultat. Vi vendte så tilbake til landsbyen, uantastet, men altså med uforrettet sak.

Det begynte å nærme seg aften og vi måtte bryte opp for å komme hjem før mørkets frembrudd. De innfødtes antall i skogen var nå meget stort. Alle var bevæpnet med geværer og inntok en utfordrende holdning. Jeg lot tolken si dem at vi var ikke kommet for å kjempe, men hvis det ble skutt på oss, ville vi slå kraftig igjen.

Avmarsjen begynte så og vaktposten i byens ytterkanter ble trukket inn og sluttet seg til avdelingen som etter-

tropp. På begge sider av veien ble vi ledsaget av store svermer hujende innfødte. Men det falt ingen skudd. Plutselig tynnedes rekkene og de gjenværende forsvant, sikkert på ordre fra Kiniana. Dagen etter kom det en deputasjon fra Kiniana. Den skulle takke for vårt forhold under oppholdet i hans by. Intet var tatt eller ødelagt. Kiniana skjønte — lot han si — at den nye hvite var en mann «na mutema malenge la» (med godt hjerte). Tidligere hadde sorte soldater plyndret og brent Baluenabyer.

Min hensikt var således nådd. Kiniana lot også si at han ville komme til stasjonen og hilse på meg. Noen dager senere var han virkelig underveis med en stor skare ledsagere. Men under passering av den nærliggende handelsplass ble han på en eller annen måte skremt, visstnok ved at handelsmannen ubetenksomt bebreidet ham at hans besøk ikke også gjaldt handelsstasjonen. En bebreidende stemme eller tilsvarende ansiktsuttrykk var tilstrekkelig overfor så sky og forsiktige folk. Kiniana ble av sine folk omgående anbragt i bærekøyen og i springmarsj båret vekk fra den slukørete handelsmann.

Under påfølgende avstandsforhandlinger foreslo så Kiniana at vi skulle møtes et sted mellom hans by og stasjonen. Jeg gikk med på dette og bega meg avsted med tolken og min boy. Kiniamas veivisere ventet oss på det avtalte sted — 3 timers marsj fra Dilolo, men Kiniana var ikke der. Atter et utslag av forsiktighet for å unngå en mulig felle. Veiviserne opplyste at han ventet oss i en by i nærheten. Denne gang forsvant veiviserne ikke, men de førte oss i den grad i siksakk at det var umulig å bevare orienteringen.

Veien ble lang, meget lenger enn angitt, men omsider meldte veiviserne av at vi var fremme. Fra den tette, mørke skog kom vi inn på en stor, åpen gressfri plass, rektangulær av form og fint planert. Den syntes ved første øyekast helt mennesketom. Etter at øynene hadde vennet seg til det sterke lys så jeg imidlertid tette rekker av vepnede innfødte som sto i skyggen av litt over manns-høye palisader som omgav plassen. Men det hørtes ikke en lyd. Jeg ble av mine ledsagere ført midt inn på plassen, og vist vei mot kortsiden av den.

Der så jeg omsider Kiniana selv. Han satt stille som en trestøtte på en stol midt på kortsiden, omgitt av sine

fornemste menn. Lederen for veiviserne ilte frem, kastet seg på kne, dunket hodet mot bakken og meldte mitt komme. Samtidig så jeg en nyampara, som var meg bekjent, lene seg over mot Kiniana og si halv høyt, men tydelig hørbart, at det var «commandant monene, yandi mossi» som kom, d.v.s. «kommandant store, han selv». Betegnelsen «store kommandant» hadde secteursjefen, fordi det ikke fantes høyere territorialsjefer der i trakten eller i nærheten, før man kom til Lusambo, den fjerne hovedstasjon, 2 måneders marsj fra Dilolo.

Et øyeblikk var jeg spent på å se om Kiniana ville bli sittende til jeg nådde frem. Men nei, Kiniana var en belevende herre. Han reiste seg straks, kom meg imøte og hilste naturlig og utvungent. I samme øyeblikk våre hender møttes var fortryllesen brutt. Geværene knallet, tam-tammen spillet opp og de innfødte krigere hyldet sin hersker og den hvite mann med høye rop og våpenklirr.

Jeg sa til Kiniana at jeg gjerne ville hvile etter den lange og raske marsj, og spise litt før vi forhandlet. Det var det tenkt på før vår ankomst, skjønte jeg. Han fulgte meg til et hus, hvor alt var forberedt med bord og stol til meg og ild og vann til kokken. Så trakk han seg tilbake, men etterlot visstnok et usynlig øye, for neppe var måltidet inntatt, før han lot seg melde.

Kiniana var en gammel mann. Etter europeisk målestokk skulle man anta ca 75 år, hvilket i Kongo sannsynligvis ikke motsvarer mer enn ca 50—60. Han var forholdsvist liten av vekst, men førte seg med verdighet, og virket som en personlighet av rang.

Han ga meg nå en oversikt over sitt forhold til europeerne siden deres ankomst til hans stammeområde, som vesentlig var det sydvestlige Kongo, men også omfattet deler av Angola og Rhodesia. Forholdet til «Bula Matari»s hvite hadde vært slett, noe som han mente å være uten ansvar for. Det hadde vært kamp og plyndring. Landsbyer var blitt brent av de sorte soldater. Noe som tydelig hadde gått særlig sterkt inn på ham var at hans magasiner med alt det han eiet var blitt brent. Han mente at den tidligere stasjonssjef, Gerant, var ansvarlig for det. Han forsto, sa han, at jeg var annerledes enn de europeere han hadde vært i kamp med. Men han var nå en gammel mann og kunne ikke bekvemme seg til å tre

BAK KULISSENE:

(Forts. fra s. 4).

brukes av de militære som opptrer i operetter og revyer. Men ellers faller det ikke et tvilens ord mere — Mandels spioner angir en omgående og politiet griper ubarmhjertig inn. En skomaker i Rue Réamur som fikk be-

i forbindelse med Bula Matari og motta hans medalje og «mokanda» (utnevnesdokument som sjef for et «chef-férie indigène»).

Jeg overveiet situasjonen og fant at jeg neppe ville kunne oppnå noen forandring i denne beslutning. Han ga inntrykk av å vite meget bestemt hva han ville.

Men en ordning måtte finnes. Jeg svarte at jeg forsto hans beveggrunner, og foreslo at han skulle la sin sønn og etterfølger ta imot medaljen og mokandaen og la ham anlegge en by ved vår stasjon, eller ved karavaneveien. Han avsto imidlertid også dette. Nå måtte det spilles trumf. Jeg visste at en nevø av Kiniana, kjent som en ærgjerrig og maktsyk mann, og en stor kriger etter innfødt syn, sto i et dårlig forhold til ham. En bemerkning om at Bula Matari måtte ha en lovlig anerkjent høvding i trakten, i forbindelse med en antydning om at man muligens ville bli nødsaget til å henvende seg til nevøen avgjorde saken.

Sønnen ble tilkalt og jeg fikk håndslag på overenskomsten.

Forskjellige foræringer ble nå utvekslet, hvorpå vi tok avskjed med hinannen i beste forståelse. Langt på vei hadde vi følge av en sværm av folk fra hans by.

Allerede dagen etter kom hans sønn med en stor skare folk for å få utpekt sted for den by han skulle anlegge. Jeg ga ham anvisning på overgangsstedet ved elven Dembo, en liten dagsmarsj fra stasjonen.

Min tålmodighet hadde således omsider båret frukt. Senere kunne jeg lede trakten gjennom denne mann, hvis innflydelse ikke alene gjaldt egen stamme, men også de tallrike krigerske og i navnet selvstendige landsbyhøvdinge blant Batshio-koene, som var den største del av befolkningen i trakten.

De landsbyer som var flyttet fra karavaneveien inn i villniset flyttet etterhvert tilbake igjen. Veien ble ryddet, broer bygget over elvene og etappekvarterer oppført for reisende europeere. Det var en mirakuløs forandring til det bedre som jeg også personlig fikk anledning til å nyte godt av.

Iskjed om sønnens død ved Sedan og bekymret ropte: «A, denne ulykksalige krig!» er en time senere arrestert og blir dømt av militærretten til tre års fengsel. En arbeiderhustru, mor til fire små barn, som sa: «Jeg skulle ønske at far var hjemme igjen!», blir anbragt i en konsentrasjonsleir som defaultist. Som følge av beskyldninger i anonyme brever, blir angivelig mistenkelige straks arrestert. Mandels herredømme er et skrekke regime.

Da blir byen Paris hjemsoekt av nye engstelser: Dag og natt flyter det inn i gatene flokker av forstyrrede flyktninger fra de områder hvor slaget raser, men også fra områder hvor det ennå ikke har vist seg noen fiendtlig soldat. De som flykter fra kampområdene skaper hel panikk i landsbyene de passerer og river stadig nye skarer med seg. Så griper plutselig ryktet om seg, at blant flyktningene befinner det seg også mange tyske spioner, ja soldater forkledt som sivile, som skal gjemme seg i byen og bryte frem når den blir angrepet. Jo mere vanvittige ryktene blir, jo mere blir de diskutert og trodd — og påny griper Mandels politi inn: i løpet av åtte dager kjemmer de gjennom alle kvartaler i Paris, de tar med seg 62.000 mennesker, de arresterer 5.000 av dem, og anbringer 334 «mistenkelige utlendinger» i konsentrasjonsleir. På foranledning av Mandel utsteder Reynaud en forordning om at det ikke lenger er tillatt for noe fransk tjenestested å etterkomme en telefonordre, heller ikke når den angivelig kommer fra krigsministeriet — bare trykte oppslag og bekjentgjørelser i pressen skal følges. Og så leser pariserne meddelelsen: «I forståelse med den militære øverstkommanderende blir anordnet, at ingen mer må forlate sitt hjemsted uten skriftlig anvisning fra den militære sjef. Likeledes blir bestemt at ingen embetsmann, ingen myndighet må forlate Paris. Paris, 23. mai 1940».

Slik søker den nye regjering å opprettholde orden i landet, mens det store slag i Flandern raser i nord.

Neste gang: Ordonansen.

ANNELISE PAROW TANNINSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsmånde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

**Har De husket
bladpengene?**

Mordet på Heydrich

(Forts. fra side 5).

land hadde sendt ut, kastet en bombe opp i bilen hans da han kjørte forbi bare led-saget av sin sjåfør. Han ble dødelig såret, men tok ukel-vel personlig opp forfølgel-sen av morderne. Under skuddveksling med en av dem, sank han tilslutt sam-men og ble bragt til sykehus, hvor han døde.

Befolkningen viste ingen glede over dette mord. Den gjorde store anstrengelser for å stoppe morderne og den deltok senere i en veldig demonstrasjon mot morddåden. Morderne ble da også innringet, forøvrig angitt av sine egne, og falt i kamp med politiet etter å ha søkt tilflukt i en kirke. Det later i det hele tatt til at dette med å lage festninger og spionsentraler av kirker og sykehus var en spesialitet for de britisk-utdannede sabotø-rer rundt om i landene. Jevn-før filmen «Omringet».

Engelskmannen Alan Bur-gess har nå laget en meget fantasifull bok om disse blodige begivenheter og har da naturligvis fått anledning til å friske litt på den gamle heten. Og et norsk forlag har påny kastet seg over god-biten i en oversettelse av Jan Brøgger.

Det er en skitt bok, og det er dårlig gjerning å forher-lige bakholdsmord og folke-rettstridig krigføring på den-ne måte. I det hele tatt er det fantastisk å legge merke til hvor enøyet en fremdeles tyve år etterpå ser på disse ting. Når morderne lusker rundt og forbereder sin blodige dåd uten hensyn til aue den vil komme til å ramme, da er det rosverdige helte-gjerninger, men når ofret og hans kamerater forsvarer seg med samme mynt, da er det grusomt og umenneske-lig, da er de nazistiske blod-hunder ute på rov.

Den engelske forfatter medgir ellers i boken uten skrupler det britiske ansvar for disse ugjerninger, som også hadde sine utløpere i vårt land under okkupasjo-nen. Det var «major Young som trente opp tsjekkiske sa-botører i en leir som lå øverst ved nordvestkysten av Skot-land», fortelles det, og en tar vel neppe feil når en slår fast at det ikke bare var tsjekke-re som her fikk opplæring i den form for krigføring som bolsjevikene og britene var slike mestere i, men som folkeretten karakteriserer som barbari. Opplæringen var også etter det boken for-teller uhyre grundig og det våpenutstyr disse hemmelige agenter fikk med seg var yt-terst rikholdig.

Slik beskrives deres opp-læring i boken: «De visste at det ikke krevde store ferdig-

heten å drepe en mann raskt og uten en lyd. Det krevde bare et grunnleggende kjenn-skap til menneskekroppen. Man måtte vite hvor hjertet var, hvor halsvenen var og hvordan arteriene løp. Hvis man skulle drepe sikkert og lydløst med bare hendene, måtte man kjenne mange av kroppens svake punkter, og dessuten forskjellige knep. Disse grunnleggende kunn-skapene ble formidlet til tu-sener av menn under krigen, under det uskyldige deknnav-net «kamp uten våpen». Spe-sielle agenter og fallskjerm-hoppere gjennomgikk van-ligvis viderekomne kurser i slike drapsmetoder.»

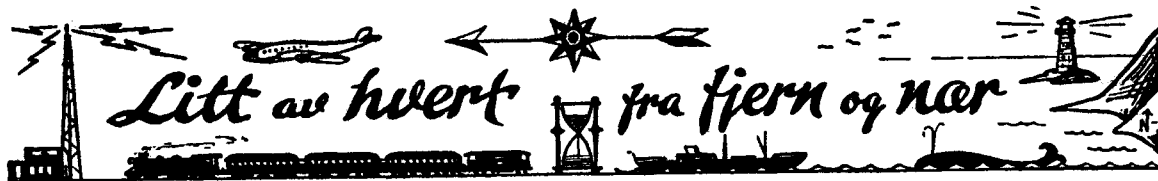
Om Heydrichs posisjon i Bøhmen-Mähren sies det ganske åpent at «Heydrichs suksess var selvinnlysende: Heydrich, arbeidernes venn — — Heydrich offentliggjør en artikkel om tradisjonene fra Wenceslas — — Heydrich mottar en lojalitetserklær-ing — — Heydrich og frue er til stede ved en mozartaften i Praha! Det var en påfal-lende, lumsk og konstant propaganda, og den hadde en viss virkning på tsjekker-ne.»

Så her gjaldt det å gripe inn. Det måtte ikke bli fred og orden for tsjekkerne, for England måtte konstatere at «de allierte kunne ikke len-ger vente seg motstand fra dem, langsomt, men sikkert nærmet de seg nazistenes leir.»

Og dette var da grunnen til morddåden. Det en senere har pyntet på saken med om Heydrichs umenneskelighet, om mobiliseringsplaner o. l. er i høy grad løssaktig. Og når det som bevis på umenneske-lighet blant annet berettes at Heydrich sørget for at as-ken etter henrettede sabotø-rer og andre ble utlevert straks til nærmeste pårør-ende, vet vi om et land hvor det etter at freden var inn-trådt gikk mange, mange år før asken av avlivede ble ut-levert. Og vi synes ikke det var bedre.

De «heimefrontfolk» som de utsendte morderne kom i kontakt med og som hjalp dem under dåden, var såvidt en kan se av boken uteluk-kende det en kaller intellek-tuelle, mens arbeiderne som nevnt holdt seg vekk.

Ellers er det pussig å legge merke til hvorledes alle disse anti-antisemit-ene har det travelt med å gjøre de nazistiske topp-figurer til jøder. De har som bekjent «påvist» at Hit-lers bestefar var jøde og denne boken får vi vite at den «umenneskelige» Heyd-pich også var av jødisk av-stamning, eller som det he-ter: «Han hadde et arisk an-sikt, hvilket var dobbelt hel-

«HAKEKORSSKANDALE.»

De evindelige hakekorsene synes å forfølge alle med dårlig samvittighet, og nå har det da seilet opp en ny affære, som alle norske aviser slår stort opp og som FRIHETEN, demokratiets trofaste forsvarer, kaller «hakekorsskandale». Og denne gangen var det sannelig ikke småtterier med et dusin hakekors slik som på Hedemar-ken. På den nye danske fer-ge «Knudshoved» som er under bygging på Helsingør verft, oppdaget våkne verft-arbeidere ikke mindre enn omkring 7 millioner hake-kors, skal en tro avisene. De var innvevet som mønster på noen plater som ble brukt til innredningsarbeidet. De dan-ske bestillere hadde ikke lagt merke til hakekorsene, som «det ikke var lett å opp-dage» og som heller ikke var ordentlige hakekors, men de djerne danske arbeiderdren-ge lot seg ikke føre bak lyset av denne snedige nynazist-iske propaganda, som kunne ha fått katastrofale følger — like katastrofale som ha-kekorsene på Oslo lysverker. Men ikke våre ord igjen.

*

NYNAZISME.

Ikke siden 1915 har alko-holkonsumet i Vest-Tyskland vært så høyt som nå. Det er sikkert Hitlers skyld det også! Han og hans folk var for avholdende.

*

DET GÅR FREMOVER

I Kongo er det nå slått opp skilter med påskriften: «Forbudt for hunder og hvi-

dig for ham, det var nemlig hevet over tvil at han var kvart jødisk.» Men «at Heydrichs herkomst etter nazistiske forestillinger var tvil-som, forhindret ikke at han sikkert var den største jøde-forfølger i historien. Det ut-slettelsesapparatet han orga-niserte har store deler av skylden for at nærmere seks millioner jøder mistet livet», fortelles det på side 78. Så her har da Eichmann fått en farlig konkurrent.

Besynnderlig nok angis tal-let til 3 millioner på side 16, men det er kanskje ikke så greit å holde orden på alle de merkelige påstandene:

«Blant de tingene denne organisasjonen utrettet, var utsettelsen av mer enn tre millioner jøder.»

Som sagt, dette var en trist bok i enhver henseende.

Arkitekt

HUSTAD

Børumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

te!» De norske aviser, som er så uhyre opptatt av om en neger blir nektet adgang til en hvit restaurant i Sør-sta-ten, har intet å bemerke til Kongoskiltene. For det er naturligvis tross alt forskjell på folk.

*

DEN KATOLSKE KIRKE FØLGER MED

«Neue Weltchau» offent-liggjør i nr. 36 for iår en le-derartikkel hvori det blant annet heter: «— — Romer- kirken har forlengst erkjent at i løpet av hundre år vil den hvite rase ha mistet ver-densherredømmet, og den be-nytter nå ethvert middel for å utdanne svarte, brune og gule prester og biskoper. I fremtiden er det altså mulig at det i Roma vil sitte en svart eller gul pave på Petri stol — —».

*

KRUSTSJOVS TSARISTISKE FORGJENGER

Den franske skribent Ma-caigne forteller at Krustsjov ikke var original da han tok av seg skoen og banket i bor-det med på FN-møtet. En av hans forgjengere tsar Alex-ander I, Napoleons store motstander, gjorde det sam-me under Wienerkongressen, da Talleyrand oppfordret ham til å gi avkall på noe av det polske rov. Dengang var det Napoleon og ikke Eng-land som hadde «garantert Polen». Som sagt, tsaren ble meget oppbragt og slo i bor-det med skoen sin, mens ord-føreren, fyrst Metternich, pussig nok også brakk klub-ben da han forsøkte å skaffe

La gå med at moralbegrepe-ne i en krig er noe anderle-des enn normalt, men så bør også ungdommen spares for å bli presentert slik i detal-ler for fedrenes misgjernin-ger tyve år etterpå. En skulle tro at det var andre og mere nærliggende spørsmål å in-teressere seg for i en tid da verden står på randen til en ny krig enn denne evige gra-vingen i søplekassene fra an-nen verdenskrig.

Siegfried.

Daglig friske blomster

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning
Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiansgt. 1 — 44 49 94

ro tilveie, på samme måte som sin irske etterfølger i FN. Det er altså intet nytt under solen — selv ikke en Krustsjov!

*

GULLTENNENE I MAUTHAUSEN

Den vest- og østorienterte propaganda i forbindelse med siste verdenskrig har som kjent «bevist» — blant an-net med en «autentisk film» som de selv tok opp etter den tyske kapitulasjon — at Nazi-Tysklands vesentlige inntekt var gulltennene, som en fjernet fra likene i kon-sentrasjonsleirene. Blant an-net skjedde dette i Mauthau-sen, het det. Imidlertid kan ikke alle ha trodd på dette og denne vantro har vel også ledet til å motbevise disse påstander. Iallfall ble to hjelpearbeidere nylig dømt ved retten i Linz fordi de hadde brukket opp kistene til avdøde fanger og stjålet gulltennene ut av skjelette-ne. Hermed er det da falt rettskjennelse for at de døde konsentrasjonsleirfanger hadde sine gulltenner i be-hold.

*

SVART OG HVITT M.M.

At zionistene i stor ut-strekning også står bak rase-kampen mellom negre og hvite i USA er kjent. I den forbindelse er det interes-sant å legge merke til hvor mange av negerkunstnerne det er som går over til den jødiske tro. Vi blir atter min-net om dette fordi norske aviser nå påny gjør oss kjent med den høyviktige begiven-het at den svenske filmskue-spillerinne May Brit er blitt opptatt i det jødiske tros-samfund, hvor hennes svarte kjæreste Sammy lenge har vært med.

Averter i «Folk og Land»

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Ut-landet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land